

268 Medlemmer. For Kongeriget Beder kommende skulle da samtlige Rigsdagens 153 Medlemmer indtræde i den, samt desuden 6 Medlemmer for Island og 2 for Bestindien.

Ordføreren: Da Regjeringen forelagde Lovudkastets 3 midlertidige §§, udtrykte den sig saaledes: „N. 3 er en Tilfætning: den skal tilkjendegive, at det er Hans Maj. Kongen alene, der giver en Fællesforfatning, over hvilken der ikke kan tilfalde de forskjellige Repræsentationer for de enkelte Landsdele nogen Raadighed.“ Det er denne Udtalelse, „at der ikke kan tilfalde nogen af Repræsentationerne for de enkelte Landsdele nogen Raadighed over Fællesforfatningen,“ som især vil blive Gjenstand for Forhandling. Regjeringen vil af de foreliggende Ændringsforslag see, at ogsaa Udvalgets Fleertal er gaaet ind paa saadanne midlertidige Bestemmelser, som sætte Kongen istand til, uden at raadslaae med de forskjellige Landsdeles Forsamlinger, at sætte Fællesforfatningen i Kraft; det er altsaa herved givet, at der ikke lægges Hans Majestæts Regjering nogen absolut Forhindring i veien i denne Retning; men derfor har man dog ikke kunnet troe, at det var rigtigt at antage denne 3die Bestemmelse, som lyder saaledes: „Denne Kongeriget Danmarks Grundlov for dets særegne Anliggender træder i Kraft, saasnart Kongen har givet Forsætningen for det danske Monarchies Fællesanliggender, og fra samme Tid er Danmarks Riges Grundlov af 5 Juni 1849 ophævet.“ Denne Sætning har man nemlig meent kunde forstaaes vrangt. Vi her i Forsamlingen mene, at Danmarks Riges Grundlov af 5 Juni ikke er ophævet, men at den gaaer over i en forandret Skikkelse, at den deles sig i 2 Dele, hvoraf den ene, som vi altid have maattet betragte som fast for Kongeriget Dan-

mark særligt, bliver tilbage for dette, og den anden, som man ligeledes fra tidligere Tider mere har maattet betragte som bestemt for en Rigslow, gaaer over — i hvilken Skikkelse er her ikke Tale om — til at blive Grundlag for en Fællesforfatning. Derfor har man meent, at dette Udtryk let kunde komme til at misforstaaes paa en for den hele Udvikling skadelig Maade, og saaledes er man kommen til at foreslaae, at denne tredie midlertidige Bestemmelse skulde bortfalde. Der er Ingen i Forsamlingen, der har fastholdt den i den Skikkelse, den her har. Dersom Alle uden Undtagelse havde sluttet sig til eet System imod den, saa vilde man mere kunne tvivle om, at man ikke havde undersøgt den hele Sag grundigt, men mere ladet sig lede af en forudsættet Mening; men saaledes er Forholdet ikke; denne midlertidige Bestemmelse er imødegaaet med flere temmeligt afvigende Forslag, og heri indeholdes vistnok Bevis for, hvor grundigt Sagen er overveiet. Disse Forslag kan man inddele i to Hovedklasser; den ene Klasse gaaer ud paa det, man i Almindelighed kalder at indrømme Kongen Ret til at octroyere Fællesforfatningen, i det Haab, at Hans Majestæt vil blive tilraadet af Regjeringen ikke at gjøre Andet end det, som paa det Fuldstændigste stemmer med de Haab og Tilfagn, som i en Række af Aar have været givne, og hvorunder det danske Folk har levet lykkeligt, og i hvilket Haab det ogsaa af alle Kræfter har ydet Hans Majestæts Regjering den Understøttelse, som disse vanskelige Aar have kunnet kræve. Den anden Klasse af Forslag gaaer derimod ud paa at erstatte den tredie midlertidige Bestemmelse med saadanne Overgangsmidler, hvorved Fællesforfatningen først kunde træde i Live, efterat der derom havde været raadslaaet med Affendinge fra de forskjellige Landsdele.